

Arrest

**nr. 108 592 van 26 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 22 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en de minderjarige kinderen dienen op 21 januari 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als respectievelijk echtgenote en bloedverwanten in neerdalende lijn van een Nederlandse onderdaan. Zij worden in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 april 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op 10 april 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van art. 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [Z., L.], Nationaliteit : Nederland, [...]”

+ 4 minderjarige kinderen : [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen,

Reden van de beslissing:

Betrokkenen verkregen het verblijfsrecht in functie van de echtgenoot/vader, [B. H. M.] [...]. De echtgenoot/vader van betrokkenen heeft echter heden het verblijfsrecht verloren (zie voor de concrete motivatie de beslissing van de heer [B. H.] dd. 8.04.2013).

Overeenkomstig art 42ter §1,1° van de wet van 15/12/1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, [Z. L.] en dat van de 4 minderjarige kinderen (zie opsomming hierboven).

Bij het in overweging nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het feit of mevrouw [Z.] eventueel in eigen hoofde het verblijfsrecht overeenkomstig art.40, §4 van de wet verder zou kunnen uitoefenen. Er werd immers specifiek, in de brief van 20.11.2012, gevraagd om eventuele bewijzen van activiteiten of bestaansmiddelen in hoofde van mevrouw. Er werd echter niets voorgelegd in dit kader, dus kan redelijkerwijze besloten worden dat zij geen activiteiten of bestaansmiddelen heeft. Er werd in diezelfde brief trouwens ook opgenomen dat, voor zover er humanitaire elementen zouden zijn met betrekking tot de gezinsleden, deze ook mochten gestaafd worden opdat er rekening mee kon gehouden worden. Ook in deze moet worden vastgesteld dat niets werd voorgelegd. Waardoor redelijkerwijze kan besloten worden dat er geen humanitaire bezwaren zijn met enige relevantie in het kader van deze beslissing.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42ter, § 1, (eerste lid), 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verwerende partij schendt artikel 41 ter § 1, 1° Vw. wanneer zij het verblijfsrecht van verzoekster ontnemt met een bevel het grondgebied te verlaten.

Zij steunt haar beslissing immers op een andere beslissing, namelijk deze waarbij de echtgenoot van verzoekster tevens het verblijfsrecht wordt ontzegd, een beslissing waarmee zij een schending beging van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 8 E.V.R.M., en artikel 42 septies van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.) begaat.

Verzoekster verwijst wat dat betreft naar de middelen zoals uiteengezet door haar echtgenoot [...], en maakt deze volledig eigen.”

3.1.2. Artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische basis vormt van de bestreden beslissing – luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”.

Verzoekster betwist in wezen niet dat er door verweerder een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de burger van de Unie, die zij en haar kinderen vervoegden in België. Zij steunt haar middel volledig op de vermeende onwettigheid van de beslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen, en waarvan de in hoofde van haar en haar kinderen genomen beslissing een afgeleide beslissing betreft, en verwijst op dit punt naar de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift dat bij de Raad werd ingediend door haar echtgenoot. De Raad wijst erop dat het middel van verzoekster zich aldus beperkt tot een kritiek die in wezen gericht is tegen de beslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen, doch deze beslissing maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidig voorliggend beroep. Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar het arrest met nummer 108 590 van de Raad van 26 augustus 2013 waarbij het beroep ingesteld tegen de in hoofde van de echtgenoot genomen beslissing wordt verworpen.

Verzoekster maakt met haar betoog geen schending aannemelijk van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3.1 en 28.1.E van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Daarnaast is verzoekster (als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen) van oordeel dat verwerende partij met het nemen van haar beslissing een schending van de artikelen 3.1 en 28.1.E van het Kinderrechtenverdrag heeft begaan.

Art. 3 Al. 1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind stelt dat:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Art. 28, E. van dit verdrag stelt:

“De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

(...)

E. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.”

Door de (bestreden) beslissing om het grondgebied te verlaten, ten laatste op 8 mei 2013, kunnen deze kinderen niet langer gebruik maken van het recht dan hen door dit artikel wordt toegekend.

Door het feit dat zij in mei moeten verhuizen, kunnen zij geen lessen meer volgen in België. Zij dienen een nieuwe verblijfplaats te zoeken, een nieuwe school voor de kinderen, ...

De kinderen zullen dan ook in de basisschool enkele essentiële weken van school missen.

Het is dus bijna zeker dat de kinderen hun jaar zullen moeten dubbelen. [...]”

3.2.2. De Raad merkt op dat de artikelen 3.1 en 28.1.E van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn – zoals verweerder terecht aangeeft – geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)). Ten overvloede merkt de Raad verder op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot bij schrijven van 20 november 2012, hen ter kennis gebracht op 5 december 2012, ervan in kennis werden gesteld dat een onderzoek werd gevoerd of nog was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden en waarbij hen de mogelijkheid werd gegeven om eventuele humanitaire redenen met betrekking tot de kinderen aan te brengen waarmee in voorkomend geval rekening zou worden gehouden. Er blijkt evenwel niet dat zij in antwoord op dit schrijven van verweerder aangaven dat de scholing van de kinderen als dusdanig een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg stond. Verzoekster blijft ook thans in gebreke aannemelijk te maken dat een scholing niet kan worden verdergezet in Nederland of elders. Het actueel belang bij het middel blijkt verder ook niet langer nu dient te worden aangenomen dat de kinderen het schooljaar 2012-2013 alsnog in België hebben kunnen beëindigen.

Het middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS